

vor Ret, naar vi, som nu, efter lang og alvorlig Overveielse i Tro og Oprigtighed vende os til Dem, allernaadigste Konge! for at udtale den Bekymring og Mangel paa Tillid, hvormed det danske Folk i den skjæbnesvangreste Tid maatte see Ledningen af Fædrelandets Fremtid i det nærværende Ministeriums Hænder, — og hertil at knytte den Fortrosthing, at deres Majestæts Bidsdom og Kjærlighed til Folket vil vide at finde Mænd, der kunne gjenoprette det fornødne Tillidsforhold mellem Regeringen og Folkets Repræsentation.

Jeg antager ikke, at jeg behøver at ledsage dette Forslag med mange Ord. Det Tryk, som Situationen over paa Rigsdagen, bliver med hver Dag mere og mere føleligt, og jeg troer ikke, at vi kunne forsvare for vore Medborgere, om vi skiltes ad, uden at have foretaget, hvad der staaer i vor Magt, for at tilveiebringe en mere beroligende Tilstand med Hensyn til vort Fædrelands Fremtid end den nuværende. Der er forresten, saavel i det andet Thing som her, talt saa Meget om denne Tilstand og det Foruroligende dert, at jeg kan fritage mig for at give en Udvikling deraf. Jeg skal derfor indskrænke mig til paa mine ærede Medforslagsstilleres og egne Begne at anbefale Forslaget, som jeg haaber, at det ærede Thing vil give sit Samtykke til at maatte nyde Fremme.

Grundtvig: Ja, det nærværende Spørgsmaal om Indgivelsen af en Adresse til Hans Majestæt Kongen for at udtale Folkets Bekymring over, at Danmarks Stilling og Danmarks Styrelse er overladt til det nuværende Ministerium, see og søle vi vel Alle, er et af de vigtigste, der nogenstunde kan foreligge det danske Folkething; thi det indeslutter det Spørgsmaal i sig, om det danske Folkething da ogsaa finder, at Danmarks Folk med Rette er bekymret, at Danmarks Rige virkelig staaer Fare for, under det nærværende Ministerium at lide ubodelig Skade, og, naar dette Spørgsmaal besvares med Ja, da følger det af sig selv, at det danske Folkething ikke alene maa frit, aabent og kraftigt henvende sig til den kongelige Majestæt selv, og paa det Indstændigste bede om, ikke længere at beholde et saa-

vant Ministerium til Folkets Bekymring og til Rigets Vedlæggelse, men da maa det danske Folkething jo bruge alle de lovlige Midler, som det kan finde hensigtsmæssige til at befrie Folket og Riget fra et saa fordærveligt Ministerium. Dette Spørgsmaal, der er saa vigtigt, maa jo vistnok ikke besvares med Ja, uden efter Kjendsgjerninger, som foreligge og som vise, at Folket virkelig med Rette er inderlig bedrøvet, og at Riget virkelig ved disse Ministeres Skyld er udsat for de yderste Fare, og, da Kundgjørelsen af sidste 28de Jan. er den eneste offentlige Kjendsgjerning, som røber det nuværende Ministeriums Tanker og Hensigter, saa maa det ogsaa baade først og sidst i Særdeleshed blive denne Kundgjørelse, hvormed Talen dreier sig, men desværre er den i og for sig selv nok til at vise os, at aldrig har noget frit, ædelt, aldgammelt Folk havt mere Grund, ja været mere nødt til inderligen at bekymres end det danske Folk, da det lærte at kjende denne Kundgjørelse, og aldrig har heller Danmarks Rige været mere udsat for det Værste, der kan times, at udslettes af Rigernes Tal, altsaa at forgaae, og det ikke ved nogen anden Ulykke, end den store Ulykke, at have et saadant Ministerium. Ja, denne Kundgjørelse af 28de Januar er kommen til den danske Rigsdag, som en Kundgjørelse fra den danske Konge, og er dog alligevel først og fremmest underkrevet af vildfremmede Ministere, hvormed der udtrykkelig siges, at de slet intet Ansvar have for den danske Rigsdag, og see, dette er i mine Dine en saa fuld Tilførsættelse af Danmarks Riges Grundlov, at det bliver overflødig at undersøge, om denne Grundlov ellers udtrykkeligen er brudt ved noget Enkelt og i nogen enkelt Paragraph. Det er nemlig ikke blot bestemt i Danmarks skrevne Grundlov, at det kun skal være gennem ansvarlige Ministre, Hans Majestæt her- efter offentlig vil tiltale det danske Folk og dets Tillidsmænd, men vi maae vel sige, at dette Tilfagn, som Majestæten, før Grundloven blev forhandlet eller givet, allerede tidligere frit og aabent har givet sit Folk, ret egentlig er Grundlovens Grundlov, saa at det Ministerium, der har raadet Hans Majestæt til at ophæve dette Tilfagn, i mine Dine har raadet ham til den